

at specielle Bemærkninger, hvor rigtige og bestræbte de end kunne være, dog før deres egen Styld bør fremkomme paa Sagens senere Trin.

Ogenbøll: De Bemærkninger, jeg har at gjøre til Lovforslaget, skal jeg gjøre saa kort og i saa store Træk som muligt. Jeg kan nu med Hensyn til Begyndelsen af den ærede foregaaende Ralers Foredrag ganske kort sige, at Bestemmelsen i § 8 om den saglyndige Medhjælp, der gives Dommeren, er for mig det Bedste i hele Lovforslaget. Det er en Fordel, som vi maa sætte megen Pris paa. Der staar, at Stedets Underret tiltrædes af 2 søjlyndige Mænd, og saa kaldes Retten i denne Egenstabs „Søret“. Jeg vil blot her gjøre en lille Bemærkning, og det er den, et Underdomstolene allerede nu i alle disse Tilfælde kaldes en Søret, saa det behøver ikke at siges her. — Tanken i Lovforslaget er jo den, at man med en vis Uvibelse bibeholder den gamle Maade at behandle Søulykker paa, nemlig ved Søforklaring, men saa er det Lovforslagets Hensigt at extendere Retsmyndigheden derhen, at den optræder som undersøgende. Hvor der er Mistanke om, at der foreligger nogen Omstændighed, der kan bevirke Straffeanvar enten for Skipper eller for Mandstabs eller for Andre, og hvor der overhovedet er Grund til at formode Straffeanvar, gaar Undersøgelsen over til at blive offentlig. Det er det, som er bestemt i Lovforslagets § 2, sidste Stykke, og §§ 3 og 4. Det er jo altid en meget vanskelig Sag at give detaillerede Bestemmelser for, hvorledes en saadan offentlig Undersøgelse skal foregaa, og for mig staar det som tvivlsomt, om det ikke vilde være en heldigere Vei at gaa frem paa, om Loven indskrænkede sig til at sige, at Undersøgelsen gaar over til at blive offentlig, og med den Myndighed for Retten, som tilkommer Retten ved offentlige Undersøgelssager, og at man saa udelod de øvrige Detailbestemmelser; men det skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Kun vil jeg gjøre den Bemærkning, at naar man gennemlæser det 2det Stykke af § 2 og dernæst §§ 3 og 4, har man nogen Vanskelighed ved at faae fuld Klarhed over — og det maa de have, der skulle bruge Loven — hvorledes Forholdene egentlig stille sig i de enkelte Tilfælde, i hvilke Tilfælde Retten har en vis Myndighed, og hvorvidt denne Myndighed gaar. § 2 handler jo i det Hele taget om den gamle Søforklaring, som jeg vil kalde den, om Søforhør, om det Forhør, som optages allerede nu nærmest i privatretlig Interesse. Det er heller ikke noget Nyt, naar Lovforslaget siger, at der skal Sørennen af egen Drift søge Sagen oplyst paa enhver Maade og drage Omfarg for, ved at tilkalde andre Personer osv., at Sagen bliver tilbørlig oplyst. Naar vi ere komne saa vidt i Søforklaringen, saa opstaar det Spørgsmaal: Skal Retten saa gaa videre, er der Grund til at formode, at der kan paahvile

nogen Person Straffeanvar? Dette Spørgsmaal kommer frem i Lovforslagets § 3, som siger, at „i visse Tilfælde, nemlig naar Skibe er strandede, sunkne eller forladte, eller der har fundet Paasejling eller Savari Sted, saa skal Retten, naar der efter de foreliggende Omstændigheder er Grund til at antage, at der er paadraget et under dansk Lovgivning henhørende Straffeanvar paa det Offentliges Begne og med den Myndighed, som tilkommer Retten i offentlige Undersøgelssager“, søge Narfagerne til Ulykken saavidt muligt oplyste. Det er vist ikke noget heldigt Ubtryk, at Retten skal søge Narfagen til Ulykken saavidt muligt oplyst; den er oplyst i ethvert Fald ved Undersøgelsen i Genhold til § 2 sidste Stykke, hvor der staar, at Retten har at søge enhver mulig Oplysning. Det vil let kunne konfundere Domstolene, navnlig da det sidste Stykke i § 4 har en anden Bestemmelse. Meningen af § 3, mener jeg, er den, at Retten optræder som Undersøgelssdomstol navnlig lige overfor Personer, der have paadraget sig Straffeanvar. Det er blot en Bemærkning, jeg tillader mig, for at Spørgsmaalet muligvis kan blive klarere fremstillet; thi som § 3 staar nu, ser det ud, som om Retten ikke kunde træde op mod strafflydbige Personer; men det maa dog være Meningen, at Retten maa baade kunne arrestere Folk og i det Hele taget handle som en kriminel Domstol, naar der er Grund til at antage, at der er paadraget Straffeanvar. Spørgsmaalet bliver endnu mere uklart, naar man gennemgaa § 4, som navnlig i sit første Stykke omtaler Straffeanvar for Skipper og Mandstabs, men ikke for Andre. Med Hensyn til, hvad der saa skal ske, staar der, at Retten skal tage Sagen i sin Haand og anstille Undersøgelser; men det er allerede fastsat i § 3. Jeg tror, uden at jeg skal komme nærmere ind paa Detailen, da den hører hjemme i Udvalget, at §§ 3 og 4 burde smeltes sammen paa en anden og mere fyldestgjørende Maade. Lovforslagets § 1 gaar jo kun ud paa at bevare den hidtil gjældende Regel om Søforklarings Optagelse i Tilfælde af Søulykker, men har den meget væsentlige Uvibelse, at det gjøres til Pligt for enhver Skipper ved enhver indtrædende Ulykke at gjøre Anmeldelse og lade optage Søforklaring. Det er for mig meget tvivlsomt, om det ikke er en altfor vidtgaaende Bestemmelse, Lovforslagets § 1 begynder med, at enhver Fører af dansk Skib skal, naar der er tilfaldt det af ham førte Skib nogen Ulykke, som medfører Tab af Skib eller Ladning eller Skade paa nogen af disse Gjenstande, eller med Grund kan formodes at have sliq Skade til Følge, eller bevirker, at Skibet løber ind i Nødhavn, paa første Sted gjøre Anmeldelse osv. Altsaa, enhver Søulykke, der medfører Tab eller Skade for Skib eller Ladning, skal gjøres til Gjenstand for Undersøgelse. Nu maa vi erindre, — denne Foragraf